

man vilde lægge en ny Næringssskat paa — jeg fastholder stadig, at det efter min Opfattelse og ogsaa efter det ærede Medlem fra Fredensborgs Opfattelse er en Næringssskat — og f. Eks. forlange, at de danske Sukkerfabrikker skulde afgive en vis Del af Overskuddet til Statskassen, vilde man naturligvis fra Kapitalistpartiets Repræsentanters Side straks rejse en indigneret Protest mod denne Form for Bevøvelse af Ejendomsret. Og hvis man gik videre og f. Eks. sagde: Vi have utvivlsomt et ganske udmærket Skatteobjekt i Lensgodser, og der er ikke den mindste Smule i Vejen for, at man kan paalægge de adelige Godser, i det hele taget de store Godser og de store Grundbesiddelser, den Byrde, som de hidtil have været skaanede for, saa vilde man fra den Side møde Protest. Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) vilde da sandsynligvis ikke mere tale om Affektation, fordi der blev rejst Protest mod saadanne nye Former for Beskatning. Jeg synes, det er ganske paa sin Plads navnlig at fremhæve det sidste om at skaffe sig nye Indtægter af Lensgodserne, naar man drager sig i Minde, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scholvelin) udtalte her i Tinget under Finanslovsforslagens første Behandling. Det ærede Medlem sagde nemlig: „Er der nogen Stand, der bestandig har skummet Fløden af Udviklingen i Danmark, er det Godsejerne“. Dette har staaet uimodsagt fra Højres Side, dette er en Højremands Udtalelse. Hvilken moralsk Ret maatte man da ikke fra et demokratisk Tings Side have, naar man slog ned paa disse Godsejere og sagde: Skulle vi virkelig have Skatteobjekter, og skulle vi lægge Skatten paa Steder, hvor man kan taale at bære den, maa det være her, hvor der er Tale om Godsejerne, i Overensstemmelse og i Samklang med, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds har udtalt i sine ret haarde Ord overfor denne Stand.

Jeg beder de Herrer betænke, inden Lovforslaget gaar sin videre Gang, at deres Beskatning af en i sig selv forholdsvis mindre Ting som Teatre og Forlystelser kunde føre til Konsekvenser, som de Herrer maaske neppe havde tænkt. Hvis det virkelig førte til disse Konsekvenser, skulde jeg for mit Vedkommende naturligvis ikke have det allerfjerneste derimod, men jeg antager, at de Herrer oppe i det høje Ting vistnok vilde betakke sig for at faa Skatteobjekter set fra det af mig fremdragne

Standpunkt, faa baade de store Fabrikker og de store Godser ind under Beskatning, de vilde selv sandsynligvis føle sig kaldede til at protestere derimod, og de vilde maaske hellere — jeg antager det — tage den Skat, der her foresloges i Folketingets Affattelse fra anden Behandling, fordi den naturligvis ikke rammer de store Kapitalister, ikke rammer de store Grundbesiddere, men rammer Teaterejerne, som sidde og hænge ved Forretningen og daarlig kunne klare sig. Den rammer Forlystelser, hvor de fattige og Smaafolk søge hen, og hvor de for Fremtiden skulle betale deres Adgang til en Smule Glæde dyrere end hidtil. Jeg ser ikke Retfærdigheden deri; men vil man drage Konsekvensen, saa for min Skyld ingen Alarm. Jeg ønsker kun at gøre opmærksom paa, at jeg vilde med Glæde se, om det høje Ting tog Konsekvensen deraf. Thi hvad vil Følgen blive deraf? Det høje Landsting maatte med den Patriotisme, der er raadende i dette Ting, selvfølgelig sige, at vi søge vore Skatteobjekter, hvor de ere, og af Hensyn til Fædrelandet slaa vi ned, hvor det er nødvendigt.

Wenzel Neergaard: Jeg anser det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) for at være en meget intelligent Tilhører og ogsaa for at være i Stand til i fuldt Maal at kunne udnytte det, som han hører. Naar det ærede Medlem imidlertid af min Udtalelse forleden angaaende Affektation tager Anledning til at holde denne fra hans Side vistnok udmærkede agitatoriske Tale om alle mulige andre Forhold, tror jeg, at han er kommen noget udenfor, hvad han i Virkeligheden har villet. Det, som jeg nemlig udtalte, var dette, at jeg fandt, at det var Affektation at betegne denne Skat som en Kulturskat. Ud over dette har jeg aldeles ikke udtalt mig, og det ærede Medlems Bemærkninger til mig staa altsaa ganske uden Forbindelse med det, som jeg tillod mig at sige forleden Dag.

Johan Knudsen: Naar min Gruppe stemmer for det foreliggende Forslags Oversendelse til Landstinget, ligger deri ikke nogen Tilkendegivelse af, at jeg mener, at Forslaget i sin nuværende Form er acceptabelt, absolut ikke, men vi gøre det, fordi vi haabe og tro, at Forslaget vil vende tilbage til os i en Skikkelse, der er præget af de Principper, som jeg i Lørdags tillod mig udførligt at begrunde.